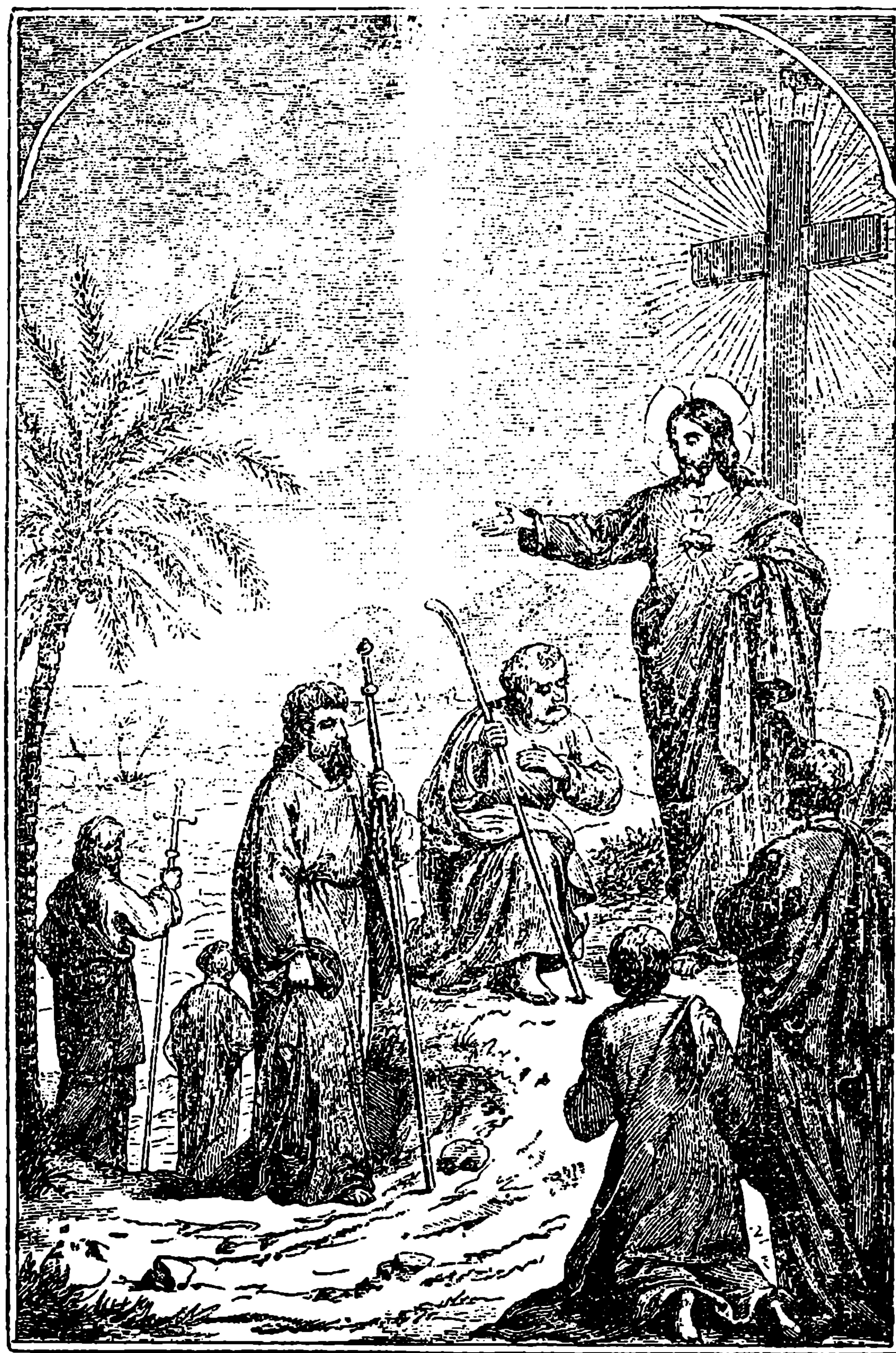

БЛАГОВѢСТНИКЪ

РОЧНИКЪ XIII.

РОКЪ 1933.

ЧИСЛО 4.

АПРѢЛЬ

ПЕЧАТНЯ, ВЫДАВНИЦТВО ЧИНА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛ.
РЕДАКЦІЯ И АДМИНИСТРАЦІЯ ВЪ УЖГОРОДЪ, УЛ. РАКОВЦІ 54.

Позбръ!

Звертаємо увагу читачѣвъ „Благовѣстника“, котрѣ мають овочевъ дерева и господарѣвъ, що посѣдають сады, на язву гусельниць, що минувшого року була знишила майже ввесь збръ овочѣвъ на Пôдкарпатськїй Руси, и тымъ наробила газдамъ величезнѣ шкоды.

Тому, що сього року зима була лагодна, можна сподѣватися знову великого числа гусельниць.

Земледѣльськѣ уряды выслали обѣжники, якѣ поучаютъ способъ ихъ нищеня.

У скороченю подаємо и мы для выгоды нашихъ читачѣвъ.

Гусельницѣ до теперъ гнѣздяться схованѣ у громадахъ въ сухому листю деревъ. Въ другої половинѣ апрѣля, коли сонце пригрѣє, повылазятъ изъ своихъ гнѣздъ и будуть на деревахъ з'ѣдати листя и квѣтія.

Щобы тому зарадити, треба вже теперъ доки ще гусельницѣ ще не повылѣзали, збирати все сухе листя, що находится на овочевыхъ деревахъ, и його старанно палити, бо въ нѣмъ сидять гусельницѣ.

Се може теперъ учинити кождый газда безъ великого клопоту.

Тяжше вже нищити гусельницю коли вона вилъзе зъ гнѣзда. Тодѣ и робота въ полю и до того треба купувати арсенікового тройла, щобы єсть убити. Отровою скрлюється цѣле дерево колька разбъ, щобы, якъ гусельниця буде ъсти листя, отровилася. Арсеніковою отровою треба скроплювати дерева ще заки на нихъ появиться цвѣтъ.

Тому най садовники сѣ приписы виконують и для свого хосна и для уникненя каръ.

Коли власникъ саду не очистить його зъ гусельниць и не знишить ихъ, то по розпорядку краевого уряду въ Ужгородѣ, учинять се державнѣ власти на коштъ самого газди.

Число 4.

Апръль.

Роцникъ XIII.

БЛАГОВѢСТНИКЪ

ДУХОВНА ГАЗЕТА ДЛЯ ПОДКАРПАТ. РУСИНОВЪ

Редакція, адміністрація, експед.
Видавництво Чина св. Василія В.
въ Ужгородѣ, Раковція ул. ч. 54.
Выходитъ 1-го каждого мѣсяця

Вѣдѣчатель. Редакторъ:
о. Теофанъ Скиба ЧСВВ

Предплата на цѣлый рокъ 10 Кч.
за границею 17 Кч.; до Америки
половина дол. — Одно число 1 Кч.
Выходитъ 1-го каждого мѣсяця

ХРИСТОСЪ ВОСКРЕСЪ!

ХОТЬ мы сего року тяжкимъ горемъ прибить, хоть
може за цѣлый сей рокъ анъ разъ яснѣйше сонечко
въ нашѣй хатѣ не засвѣтило, то таки
наше серце врадувалось почувши велиcodну пѣсню:
Христосъ воскресе... Бєся наше
серце зъ радости, веселиться радостію великою — не
тому, що богатъ нашъ Свята, бо
вони може такъ вбогъ, якъ николи,
але тому, що Христосъ смертю свою
смерть поконавъ — и дарувавъ намъ
житя вѣчне.

Що за радость
для насъ! Нашъ
Спаситель воскрес.

Вѣнъ Богъ — своею божою силою выйшовъ изъ гробу! Не якъ Лазарь, що знова мусѣвъ умирати, опускає Спаситель свѣй грбъ — але въ прославленомъ тѣлѣ, яке вже не терпить и не може терпѣти, николи не вмирає, жиє вѣчно. Коли Христосъ умеръ — тѣшилася смерть, тѣшилося пекло. Та Христосъ воскресъ! „Де въ тебе смерти жало? Де въ тебе, аде, побѣда?“ Питає радісно св. Апостоль Павло и вѣдповѣдає: „Пожерта смерть побѣдою“. — Христосъ поконавъ смерть...

Але ѹ Христосъ намъ дарувавъ житя вѣчне! И мы маємо воскреснути. Ось Його власнѣ слова: „Я воскресеня и житя. Хто вѣрує въ мене, не вмре по вѣкъ“, бо хотяй и на Нѣмъ сповняться слова Божѣ: „призначено людямъ разъ умерти“ — то прийде часъ, що Вѣнъ выйде изъ гробу, воскресне! Якъ за непослухъ Адама всѣ маємо вмирати, такъ Христосъ своимъ послухомъ ажъ до смерти выслуживъ всѣмъ воскресеня. „Якъ въ Адамѣ всѣ вмирають“ каже св. Павло, — „такъ въ Христѣ всѣ оживуть“. Перший Христосъ воскресъ — а такъ и мы всѣ воскреснемо.

Ось чому мы радуємося! Хоть бы мы були и найбѣднѣйшѣ, хоть въ горю и смутку мы перевели свѣй вѣкъ цѣлый, мы не повиннѣ смутитися. Насъ чекає славне воскресеня! Якъ нихто не сумує, коли сонце заходить, бо знає, що завтра наново зайде; и нихто не тратить надії, якъ въ осени листъ зъ деревъ летить, бо на весну знову зазеленіють, такъ и побожный христіянинъ охотно зносить се, що його тѣло въ сѣмъ житю мусить терпѣти, що слабости його нищать, а по смерти вѣдають його земли, де збгнє, бо знає, вѣрить и надѣєся, що прийде часъ, коли воно знову вѣдновиться, що ще красше и совершеннѣйше, бо прославлене, въ день воскресеня выйде изъ гробу!

Тому тѣшимося воскресенямъ Христовимъ и радуймося! Дякуюмо Ісусу Христу, за Його доброту для нась!

Постановляймо свято жити, бо тольки праведныхъ воскресеня буде таке славне. Бо тѣ, що зло творили воскреснуть такожъ, але „въ воскресеня суду“.

У всѣхъ своихъ клопотахъ и терпѣнняхъ, бѣдѣ и нуждѣ въ теперѣшномъ тяжкѣмъ часѣ заохочуюмося словами терпеливого Йова: „Я знаю, що Спаситель м旤й живе, и я въ послѣдній день воскресну и въ тѣлѣ моему побачу Бога. Я самий побачу його; мої очи, не очи когось другого побачать його..?“

Христосъ воскресъ изъ мертвыхъ, смертю смерть поправъ и сущимъ въ гробѣ животъ даровавъ.

*Всѣмъ нашимъ Читачамъ и Приятелямъ
бажає великої радости зъ Христового Воскресеня
и веселыхъ Святъ!*

Редакція „БЛАГОВѢСТНИКА“

ЧУДЕСА ВЪ НАШИХЪ ОЧАХЪ

(Продовженя.)

Се є загальний образъ видѣнь. Видѣння не повторяються зъ тою самою точностю. Ихъ кругъ разъ звужується, разъ розширяється. Окремъ сього видѣла Преч. Дѣву, при „Благовѣщеню“, новонарожденого Спасителя у Вифлеемськїй яскинї, Преображеня, Сошествїє св. Духа, Успеніє Божої Матери и мучеництво св. Лаврентія.

Вѣдь коли у видѣнняхъ познає лице Ісуса Христа, не терпить св. образкѣвъ. Анъ одинъ — каже вона не вѣддає вѣрно Ісуса Хр. По єї опису Спаситель Свѧта є высокого росту, зъ синїми очима, носить бороду бѣляву, є правдивый жидовський типъ.

4. Читає въ сердяхъ людей.

На веснѣ р. 1928. епископъ Schrembs зъ Америки (Cleveland) нашививъ єї зъ своимъ секретаремъ. Коли епископъ вступивъ до свѧтлицѣ, Тереса у восхищенню прошела до своєї матери: „мамо сей панъ коло Васъ походить зъ нашого краю. Уродився недалеко

нась, але тепер буває за водами и дуже гарно працює для славы Божоъ и мусить єще много наробитися. Маю йому дещо сказати, але лише йому“. Епископъ оставпѣвъ. Вѣнъ на правду бувъ зъ того краю и поїхавъ до Америки. Присутнѣ почали опускати комнату, такожъ секретарь епископа, але Тереса каже до матери: сей панъ за тобою може остатися.

Вѣдкыла найбôльше укритѣ тайны моє душѣ — оповѣдавъ епископъ прилюдно — якъ никому не були вѣдомѣ, хиба Богови и менѣ. Сѣ є слова такъ мною потрясли, що я прослезився. Говорила менѣ про минуле, будуче и описала священниковъ моє епархіѣ, ихъ особистѣ и поединчѣ свойства“.

Епископъ такъ бувъ зворушеный, що повернувши въ Америку, четыри годины оповѣдавъ своимъ вѣрникамъ за сѣ небувалѣ явища.

Року 1927. м. окт. прорекла смерть епископа зъ Регенсбургу. Смерть несподѣвано наступила, коли епископъ вѣдбувавъ церковный соборъ.

Якийсь жидовський докторъ зъ Берліну пише: стою въ натовпѣ народу інердь хижою Тересы Найманъ, прислухуюся тому, що паломники межи собою бесѣдують. Разъ зчинилася метушня, нову подѣю переповѣдають. Правѣ тепер бувъ якийсь панъ у Тереси. Вона сказала йому: „Ты еси недовѣрокъ, безбожникъ, забирайся, гони!“ Сей панъ пôшовъ, сѣвъ на авто та скоро вôддалився.

Въ октобри р. 1927. чужинець проситься до Тересы. Вволили його просьбѣ. Звѣстили Тересѣ прихôдъ сего чужинця. Тереса на те: най приходити, маю йому щось сказати. Чужинець вступає, приближається до постели Тереси. „Ось чоловѣкъ, который ненавидить солодкого Спасителя, але Спаситель його не ненавидить“ — загойкала Тереса, не пôдносячи очей. Потому розкрила передъ нимъ всѣ його злочини и погане житя. Чужинець здеревѣвъ, прибитий вôддалився. Вѣнъ бувъ однимъ зъ провѣдниковъ комунистовъ Російськихъ.

Священникъ безжennyй залюбився въ якусь дѣвчину. Вже бувъ готовый звергти реверенду, вôдступити вôдъ св. Церкви. Але ще послѣдний разъ хотѣвъ зобачити Тересу Найманъ. Зъ своею нареченюю удався до неї. Но слова Тересы вôдкрываючи внутро тыхъ нещасныхъ и чуднѣ явища такъ захитали ихъ душою, що священникъ постригається въ черцѣ и провадить острый монаший животъ, а молодиця якъ монахиня покутує, оплакує свôй страшный грѣхъ.

Та всѣ здорово думаючѣ та вѣруючѣ вченѣ одноголосно говорять: „Въ той дѣвчинѣ сила надприродна дѣлає, отже есть Богъ на высокомъ небѣ“.

Dr. Korner такъ высказується: чоковѣкъ збайшовъ зъ путя Божого та занурився въ болотѣ невѣрства, матеріализму, тодѣ з'являється въ „Konnersreutu“ дѣвиця; черезъ яку Богъ, наша душа, наша совѣсть говорить. Та дѣвиця есть орудіемъ въ рукахъ непонятовъ Силы недоступноѣ, але ѹй надприродноѣ.

На цѣлый свѣтъ славный докторъ Wolfgang von Weisl каже: цѣлый свѣтъ хоче знати Тересу Найманъ, бо тутъ иде о то, за що люде буються, чи есть другий свѣтъ и чи по смерти наступить небо або пекло?

(Продовженя слѣдує.)

ЧОМУ ПАПУ РИМСЬКОГО НАЗЫВАЄМО СВЯТЬШИМЪ ОТЦЕМЪ?

Таке питання завдає намъ одинъ чоловѣкъ и такъ пише: Коли Ісуса Христа назавъ молодець „Добрый Учителю“, то Христось запротестувавъ проти такоѣ назвы и заявивъ, що только одинъ Богъ є добрый и лишь Його можна такъ называть. Чому жъ Папа, чоловѣкъ грѣшний и уломный, позволяє называть себе словомъ, що означає повноту добра — святий, або ѹже бôльше — святыйший?

Титулъ святыйший, що його католицький свѣтъ дає Папѣ, є ознакою глубокої вѣры и горячої любови вѣрнихъ згляdomъ Отця всего христіянства. Той титулъ не означає, що Папа мусить бути святий якъ особа, нѣ, — вонь може бути навѣть грѣшнимъ, хоть звычайно всѣ майже Папы вели святе житя, але той титулъ відноситься до його взнеслого уряду и высокої гôдности. Папа є прецѣнь Христовимъ Намѣсникомъ на земли. Вонь представляє особу Христа, справу Його святий урядъ. Надъ нимъ уноситься Духъ святий ичуває, щоби бувъ непомильнимъ Учителемъ и сторожемъ обявленої правди. Вонь одинъ промовляє до людей въ имени Христа, утверджує ихъ въ вѣрѣ. Вонь є скалою, що на нѣй збудована Христова Церковь, вонь держить въ своихъ рукахъ ключъ до небесного царства. И тому його урядъ, його станъ є дѣйсно святий и безпечно можна назвати його святымъ Отцемъ. Коли мы шануємо и вважаємо за святе церкови посудини, ризы, образы Христа, то чижъ можемо горжитися, що не мертвый образъ, але правдивого заступника Христа, того котрый въ повнотѣ значеню слова є „другимъ Христомъ“, жива католицька вѣра называє „Святыйшиимъ Отцемъ“. Не боймeseя, вонь този чести не відносить до своєї власної, слабої и улонної особы, але до того, що є його крѣпостю и силою — Христа. Передъ маєстатомъ Всемогучого Бога кориться вонь

такъ покрно, якъ и ми въ почутою своею негодности, а колько развъ звертається до насъ, своихъ дѣтей, не называє себе инакше, якъ „слуга слугъ“.

Ось на доказъ, що мы, называючи Христового Намѣсника Святѣйшимъ Отцемъ, зовсѣмъ не пересаджуємо, погляньте, якъ титулы присвоили собѣ схизматиць епископы, якихъ гднѣсть и въ поровнаню не може йти зъ гднѣстю Папы. И такъ на пр. Варшавскій православный митрополитъ, що самъ титулує себе „блаженниїший“, пишучи до Царгородського патріярхи, який не має ниякої власти и самъ є на ласцѣ Туркобвъ, такъ його титулує: „Всесвѣтлїйший м旤й повелителю и Владыко, Всесвѣтлый Патріярше Василіє, Божественнїйший Богоблагодатнїйший и рѣжне, яке є лише на земли для мене, высоке и Божеське имя и предметъ“.

Супроти сихъ вѣдзначенъ православного патріярхи, титулъ, який мы надаємо Отцу всього христіянства, Папѣ, є дуже незначный.

M.

o. Ю. СТАНИНЕЦЬ.

Сокотѣться фальшивыхъ книгъ ! (Продовження).

Нешасливый той, чоловѣкъ, що не може розпѣнати на передѣ, що яку книжку бере въ руки: добру, ци не добру, бо той ще и заплатить за книжку, а не знає, що за свої грошѣ купивъ собѣ нещастя и погибель душевну.

Зъ сеъ то причины Церковь, щобы охоронити вѣрниківъ вѣдъ злѹ книжки веде цензуру — контролю надъ книгами и добрѣ книги епископъ кождоѣ епархіѣ удобряє и позволяє, читати.

Тоже, коли купуєш книгу, або береш въ руки, щобы єї перечитати, переверни перший листъ и тамъ увидишь напечатано на другой сторонѣ: Дозволяє печатати, Ужгородъ, датумъ † Петръ епископъ, або дозволяє печатати, Ужгородъ, † Александръ епископъ, або дозволяє печатати, Пряшевъ † Павелъ епископъ, або дозволяє печатати Львовъ, † Андрей митрополитъ. Словомъ всѣ книги маєш и можешь смѣло читати, котрѣ одобряє якийсь епископъ нашъ до читаня. Дальше можешь читати всѣ книги смѣло, що на первой сторонѣ на долинѣ написано: Ужгородъ, Книгопечатня ОО. Василіянъ, або Жовква, Книгопечатня Чина Св. Василія Великого.

Дальше христіянинъ Русинъ має читати и куповати новинки: „Благовѣстникъ“, „Миссійный Вѣстникъ“, „Свобода“, „Mісіонаръ“, бо сѣ новинки все насъ чогось доброго научать и боронять нашу вѣру.

Не смієме читати всякѣ книжки безбожнѣ, неморальнѣ, сектанськѣ, бо сѣ нась заведуть на злу дорогу.

Не смієме чигати мы христіяне газеты: 1) „Карпатська Правда“, бо се є газета комунистична, котра всѣми силами бореся проти Бога, вѣры и Церкви. — Хоть все кричить, що заступає интересы працюючихъ, але то все неправда доказана Россією, де якразъ комунізмъ знищивъ всѣхъ працюючихъ и зробивъ зъ нихъ такихъ самыхъ рабовъ, якъ були у поганськихъ часахъ 2000 лѣтъ тому. Комунізмъ забравъ вѣдь працюючихъ селянъ землю, маєтокъ, а ихъ примушує робити якъ скотъ, а хто сему противиться, стрѣляють, убивають и катують його такъ, якъ катували погане своїхъ рабовъ, доки христіянство не высвободило ихъ. — Сеся газета хотѣлабы, щобы и у насъ усъ церкви позамыкати або розсыпать, свята и недѣлю скасовати и зъ кождого серця выкоренити вѣру, якъ то роблять въ Россії. За се що ми не желаємо собѣ сякого „рая“, не сміємо читати сю газету, бо вона повна отруї безбожія.

2) Не маємо читати газету: „Вперед“, бо се є соціал-демократична газета, котра партія є родна сестра комунізма и кроме деякихъ дрѣбниць все то хоче достигнути, що и комунізмъ — особливо въ безбожности дуже братается и въ кождомъ числѣ высмѣває св. Церковь, духовенство та перекручує на свой ладъ правды вѣры и св. Письмо, кажучи, що Ісусъ Христосъ бувъ чоловѣкъ, а не Богъ, що чуда то легенды, (казки) що правды вѣры выдумали священники и т. д. и т. д.

3) Не треба читати газезу: „Русская Земля“, бо се є газета тыхъ людей, що волорвалися вѣдь правдивої вѣры и впали въ схизму, та много бѣды, та шкоды нарobili на Подк. Руси Церкви и народу, чого мы всѣ свѣдками були. Ту саму боротьбу провадять и дале и ся газета ширить то все.

Словомъ сокотися фальшифыхъ книгъ и новинокъ якъ огня, котрѣ нападаютъ на душу и тѣло, добру и научну книгу все читай, бо много можешь приобрѣсти собѣ.

Яке важне и хосенне дѣло є читати добру книгу видно. зъ словъ св. Августина, котрый то каже, що коли чоловѣкъ молиться, то говорить до Бога, а коли читає добру книжку, то Богъ до него говоритъ. — На жаль тутъ можъ додати ще до сеѧ правди: „а коли чоловѣкъ злу книгу читає, то чортъ до него говоритъ“.

На конецъ, дуже добра и спасительна порада всѣмъ: не купуй и не чигай книжки, доки свому Отцу духовному не укажешь сѣ — а тодѣ напевно не попаде въ твої руки зла книга!!!

ИЗЪ ЖИТИЯ СВЯТЫХ

Заступникъ ва иѣсяцъ апрѣль.

Св. Апостолъ Яковъ.

Апостолъ, св. Яковъ бувъ родомъ изъ Витсаиды, мѣста Галилейского. Отець св. Якова назывався Заведей и занимався рыболовлею, а мать Саломея, признана Церковю за святу, була одною изъ первыхъ ученицъ Иисуса Христа. У нихъ бувъ єще и другой сынъ, а нимъ бувъ именно св. евангелистъ Йоаннъ Богословъ. Яковъ живъ разомъ зъ родиною у Витсаидѣ, де перебували также св. Петро, Филипъ и Андрей. Коли Иисусъ Христосъ, переходячи одного дня попри озеро Генезаретъ, увидѣвъ Якова и Йоанна, лагодившихъ въ своїмъ човнѣ неводы, покликавъ ихъ, щобы ишли за нимъ. Оба братя, не надумуючися ни хвильки, лишили свої човна и неводы, и пошли слѣдомъ за Спасигелемъ. Такий скорый послухъ на голосъ Иисуса, приобрѣвъ имъ велику ласку у Спасителя. Якъ видимъ изъ св. Евангелія, св. Яковъ бувъ присутный, коли Сынъ Божий уздоровивъ свекруху св. Петра; такъ само, коли воскресивъ дочку Яира. Вѣдтакъ коли на горѣ Таворѣ мавъ обявитися окруженный небесною славою, взявъ бувъ зъ собою и св. Якова. Вѣнъ бувъ такожъ однимъ изъ тихъ трохъ апостолівъ, котрыхъ Иисусъ Христосъ взявъ зъ собою до городу Гетсеманскому, коли приближилася пора його страданій. По Воскресеню Христовомъ бувъ св. Яковъ всегда межи апостолами, сколько разбѣ Иисусъ Христосъ имъ явився. По Сошествію св. Духа начавъ св. Яковъ проповѣдати слово Боже межи Юдеями, а вѣдтакъ вѣдправився до Іспанії, де явилася йому Пречиста Дѣва на стовпѣ, котрый то стовпъ сохранився въ однѣмъ изъ испанськихъ костеловъ до нашихъ часовъ. Въ Іспанії успѣвши не много язычниковъ навернути до вѣры Христової, повернувъ знову до юдейської землѣ, но тутъ жиды напали на него и завели його до царя Ирода, котрый щобы догодити жидамъ, приказавъ св. Якову вѣдробати голову. Засудъ сей бувъ точно выконаный въ 44-омъ роцѣ по Рожд. Хр. въ Єрусалимѣ. Ученики св. Якова похоронили тѣло своего учителя, а познѣйше завезли тіѣ тлѣннѣ останки до мѣста Кампостеля въ Іспанії, де вони до нынѣ спочивають, а на гробѣ його дѣються многѣ чуда.

о. А. Петрашковъ

Перший великдень Ісуса Христа въ Ерусалимъ.

Въ давнѣй жидовскїй краинѣ була лише одна церковь, а то въ Ерусалимѣ. Давнімъ жидамъ було приказано, аби три разъ до року ишли до святынї Ерусалимської поклонитися Господу. Межи іншими паломниками ишовъ такожъ Ісусъ и Марія. Тяжко списати якъ чувства пановали въ ихъ серцяхъ. Изъ якою любовію смотрѣла Марія на свого милого сына, коли учила спѣвати слова псалма: „се достояніе Господне сынове, мѣда плода чревнаго“. (126. 3.) Восхищенно спѣвала и вона изъ паломниками: „Потерпи душа моя во слово твоє, упова душа моя на Господа. Отъ стражи утреннія до нощи... уповаєть Ізраиль на Господа... многое у него избавленіє и и той избавить Ізраїля отъ всѣхъ беззаконій его“. (129. 4—8.)

Паломники на пуги ночовали вонка, але хто мѣгъ пошовъ до сель, а тамъ глядавъ собѣ квартиры на нѣчъ. Мѣсто имъ давали задарь. Жиды то за славу держали, если паломникамъ дали мѣсто. Третього дня увидѣли изъ далека золотый верхъ церкви. Изъ радостю заспѣвали: „Вопросите яже о мирѣ Ерусалима обиліє люблящимъ тя. Буди же миръ во силѣ твоей и обиліє во столпостѣнахъ твоихъ... Дому ради Господа Бога нашего взыскахъ благая тебѣ“. (Пс. 121. 6—9.)

Въ Ерусалимѣ було уже якъ въ улею, всюди повно народу. Туй хваливъ продавачъ своїй товаръ, тамъ ступало поважно нѣсколько ссловъ изъ тяжкимъ товаромъ. Все горнулося до церкви, де якъ разъ зачиналося вечерне богослуження. Такъ наши паломники ишли перший разъ поклонитися Богу Ізраїлевому. Въ церковныхъ дверяхъ витала ихъ радосна пѣсня: „Благословенъ грядый во имя Господне, благословихомъ вы изъ дому Господня“. (Пс. 117. 26.)

Якъ приказовавъ восточный звычай, поклонилися въ церкви паломники ажъ до землѣ и усердно помолилися. А лише потомъ пошли на своє мѣсто. Въ церкви мали мужъ окремѣшне мѣсто, а само такъ и жони. Малый Ісусъ пошовъ изъ Марію, аби видѣвъ жертву вечернюю. Не чекали довго, до олтаря приближалася великолѣпна процесія. Впередъ ишли левиты а въ ихъ рукахъ блискали срѣбернѣ труби. За ними ишли священники и поставали довкруги олтара. У великої церкви загремѣвъ псаломъ: „Исповѣдайтесь Господеви, яко благъ, яко во вѣкъ милость его. (117. 1.)

Потомъ ступали священники до олтаря. Одинъ изъ нихъ здигнувъ мясо забитого овна къ небесамъ, обернувшись изъ нимъ на всѣ четыри стороны свѣта, и положивъ мясо на огень. Выкотилася хмара густого дыму, що выходивъ къ голубому небу. Нихто не увидѣвъ, що въ очахъ малого Иисуса заблищали слезы. Такъ буде колись вонъ умирati въ страшныхъ мукахъ за благо людей, вонъ — агнецъ Божий.

Жертва повѣльно додорюваля. Дасколько священниковъ входило до святынѣ, щобы высыпати зажженіе на золотый олтарь. Не задовго выйшли и розширили руки. Народъ утихъ, а лишь здалека приходивъ тихий шумъ новыхъ та новыхъ паломниковъ. Еще одна минута и на дворѣ вознеслися слова священничого благословеня.

Богослуженю бувъ конецъ и народъ помалы розходився. Марія єще довго молилася, а коло неї клячала свята дѣтина. Нихто не подивився на малого паломника, а однакъ вонъ бувъ: „чаяніє языковъ“.

Потому встали и выйшли изъ церкви. Въ церковныхъ дверяхъ стрѣтилися изъ св. Йосифомъ, который ихъ тамъ чекавъ.

По закону Мойсея на велиcodный вечеръ мали всѣ жиды ъсти пасхального анця и споминати чудесне высвобождения изъ Єгипта. И св. родина держала совѣсно сей звычай. За достойне мѣсто не требалося журити. Жителъ Єрусалима позычили радосно свою хижу паломникамъ, а рабины выхваляли такий учинокъ якъ дуже заслужный. Прийшовъ тяжко чеканый часъ. При торжеству не могло бути менше якъ десять людей. Зато покликали худобныхъ сусѣдовъabo родичовъ. А знову було приписано, щобы не було дуже много гостей. На стѣнахъ були вѣнцѣ изъ пахнячихъ косиць и бôльше свѣтла въ комнатѣ. Около великого стола лавицѣ. На столѣ положено погары. Господарь витавъ каждого приходящеого словами: Славный Богъ най вамъ дастъ щасливый великденъ, и лявъ йому на голову благованний олей. А позванѣ вѣдповѣдали: Аминь.

Потому наявъ господарь вина до погара, до чашѣ. Благословивъ вино и давъ кождому мало пити. А тогды ставала одна дѣтина и звѣдалася вѣдъ него: чому є тотъ вечеръ славнѣйший якъ другий? Отецъ вѣдповѣдавъ: були мы отроками фараона єгипетського; вывѣвънасъ Господь Богъ вѣдты. Потому проговоривъ о карахъ египетськихъ, о исходѣ жидовъ и о ихъ избраню при горѣ Синайськїй.

Всѣ радосно слухали його словъ, и одушевленно спѣвали предписанѣ псалмы: „Высокъ надъ всѣми языки Господь, надъ небесы слава его. Кто яко Господь Богъ нашъ, на пысокихъ живый и на смиренныя презирай на небеси и на земли. (112. 4. 6.)

За тымъ всѣ мыли собѣ ноги и руки, вѣдкончивши предписану молитву, сѣли за столъ. Слуги принесли блюдо изъ квасною мачанкою и горкими зѣлями, котрѣ мали пригадовати горке рабство єгипетське. Господарь роздавъ неквашеный хлѣбъ и говоривъ: тото є хлѣбъ мученя, котрый ъли отцѣ нашѣ во земли єгипетськѣй. Кождый голодный най прийде и най єсть, кождый бѣдный най прийде и най славить великденъ. Потомъ налявъ господарь до погара знову вина и подавъ присутнѣмъ. Такожъ за тымъ, принесли слуги печного анца, овна, при котрому були у жидовъ окремѣшнѣ припisy.

Бувъ сей агнецъ выбраний изъ стада уже десятого дня мѣсяця нисана. Мавъ бути безъ хибы и одноробчный. Вѣдь того часу держали його на чистомъ мѣстѣ и старанно кормили. Передъ вечеромъ сеѣ славности, зарѣзавъ въ церкви священникъ и його кровь выллявъ на олтарь. Мясо не можъ було варити а лише печи, а мали його такъ выпечи, абы кости не поламалися въ немъ. Зато пекли його на двохъ деревляныхъ рожнахъ, котрѣ були въ немъ на вкрестъ.

Присутнѣ витали анца зъ радостю, только малый Ісусъ засмутився и въ його очахъ заблісли слезы. Марія подивилася на свого сына и сама не знала чому болѣ и смутокъ чувствовала въ своему серцю. Видавъ прийшли ъй до памяти слова пророка Ісаїя: Яко овча на заколеніє ведеся, и яко агнецъ непороченъ прямо стрегущаго его безъ гласенъ, тако не отверзаетъ усть своихъ.

Зачалася правдива великодневна гостина. Ъли анца изъ неквашенымъ хлѣбомъ. По ъдженю налявъ господарь погаръ вина третий разъ, а присутнѣ заспѣвали предписаний псаломъ: „Чашу спасенія прійму и имя Господне призову (115. 4.) возвигъ господарь погаръ и давъ изъ него пiti вѣмъ. (Якразъ сю чашу перемѣнивъ позднѣйше на свою кровь при тайнѣ вечери Ісусъ Христосъ.)

Гостина була докончена. Присутнѣ изъ сими словами поздоровляли другъ друга: „щасливый великденъ“, и розойшлися.

КНИГИ ЦЕРКОВНѢ.

Якъ хотите добръ люде
Обряծъ свой побѣнати,
То треба вамъ лишь церковнѣ
Книги прочитати.

Душа ваша просвѣтится
Радость въ серцю буде,
Бо зъ тыхъ книжокъ побѣнаете,
Кто Богъ, а кто люде.

Полюбите слово Божje
И Богъ буде зъ вами,
И певно, вамъ жаль не буде,
Що вы Русинами.

С. К.

Призракъ.

(ПОВѢСТКА)

Одинъ воякъ таку оповѣдавъ пригоду: Була то лютая зима. Я служивъ тогды въ Босніѣ. Мы стояли на вартѣ въ полю. Однъ м旤и товарищъ каже до мене:

— Видиши ту ю хату тамъ недалеко? Я пойду и подпалю є и при огни загрѣмося!

— Не иди! — кажу до нього — не треба подпалювати. Може тамъ суть люде, то моглибы спалитися.

— Та що мене тамъ люде обходять!

Пошовъ и сѣрничкомъ подпаливъ. Але заледво до насъ повернувъ, а мы еще не перестали на него сварити, ажъ ту чуемо зъ хаты добуваєся голось людський.

И справдѣ була тамъ хвора невѣста и мала дѣтина въ колисцѣ.

Побѣгъ той жовнѣръ до горючої хаты, кинувся вѣкномъ до середини и выкинувъ черезъ вѣкно дѣтину, але матери вынести вже не м旤ъ, бо огень въ однѣй хвили обгорнувъ цѣлый домъ.

Утѣкаючи споглянувъ єще на постѣль, де хвора лежала. Споглянула и вона на нього. Очи є повнѣ слѣзъ и закервавленѣ були такъ страшнѣ, що вѣдъ то ѿ хвилѣ забути ихъ не м旤ъ.

На кождой кроку и о кождой годинѣ, чи въ день чи въ ночи, безнастанно бачивъ сей ужасный поглядъ тої невѣсты. Молився, дававъ на богослуженя, ничего не помогало, видѣ нещасної тої невѣсты стоявъ ѹому все передъ очима.

Вернувъ наконецъ изъ войська до дому, але страшный сей призракъ, прошибаючий душу привидъ не опускавъ його анѣ на хвилину. Сумный бувъ дуже, що ажъ отець то зауважавъ. — Ей, Иване, Иване — каже отець — передъ войськомъ бувъ ты всегда веселый, а теперь виджу, що якийсь тяжкий смутокъ гейбы камѣнь, тяжить на твоїмъ серцю. Що тобѣ моя дѣтина? — А щобы мало бути — каже смутний, — прецѣнь ничо менѣ не долягає.

Але отець не вѣривъ. Пошовъ до священника, розповѣвъ ѹому, якъ його сынъ чогось сумний и просивъ, щобы якимъ способомъ выслѣдивъ причину його горя. Священникъ спрятно до того взвявся и про все довѣдався. Треба було высповѣдатися. Высповѣдався, але розрѣшеня не одержавъ, доки здѣланої кривды не надгородить. За порадою свого сповѣдника позросивъ отця о половину маєтку. Коли позволеня одержавъ, спродавъ грунтъ, взявъ грошъ и поїхавъ вѣдшукати то мѣсце и дѣтину. Трудно було найти, але Г. Богъ допомогъ.

Мѣсце спознавъ по згарищу, але якъ ту допитатися про дѣтину? Ходивъ бѣдака цѣлый день по той околици, ажъ коли стемнѣлося, вступивъ до одного Турка, щобы переноочувати. Турукъ його принялъ и ту у того Турка подибавъ въ комбрнбомъ бѣдного чоловѣка изъ сынкомъ. Розговорилися зъ собою, а коли бесѣда прийшла на Польщу, то сей комбрникъ таке оповѣдає:

Ой були ту жовнѣры изъ Польщѣ и страшну менѣ кривду зробили на цѣле житя. Спалили менѣ хатину. Коли по колька тыждневой службѣ я повернувъ, не заставъ анѣ жѣнки, анѣ хаты. И коморую такъ, бо не маю способу доробитися.

Змѣркувавъ теперь Иванъ, зъ кимъ має до роботы, и великий жаль огорнувъ його серце. Коли поклалися спати и комбрникъ сей твердо заснувъ, вставъ Иванъ осторожно, хусточку зъ грѣшми привязавъ до тѣла дѣтины а самъ чимъ скорше пôшовъ. Боявся щобы його якъ виновника сего нещастя не споймали.

И вѣдь тобѣ хвилѣ сей страшный призракъ його опустивъ.

МѢСЯЧНЕ НАМѢРЕНЯ НА МѢСЯЦЬ АПРѢЛЬ

Щобы католики присвѣчували своїмъ примѣромъ правдиво-христіянського житя.

Исусъ Христосъ сказавъ до апостоловъ: Тако да просвѣтиться свѣтъ вашъ предъ чоловѣки, яко да видять вашая добрая дѣла: и прославлять Отца вашего иже на небесѣхъ. Отже добрий примѣръ служить до збoльшеня Божої славы. Добрий примѣръ, який даємо черезъ нашъ добръ дѣла, можемо поровнati до свѣчki. Чимъ бoльше свѣчокъ горить у хижѣ, тымъ яснѣйше и лѣпше можна видѣти. Чимъ бoльше отже примѣрѣвъ добрихъ, тымъ виднѣйшою стає дорога до неба, и тымъ лекше людямъ спастися. Отже даючи добрий примѣръ помагаемо такожъ до спасеня людськихъ душъ, бо имъ показуємо правдиву дорогу.

Христова наука, яку вyzнаємо и голосимо є дуже ясна и понятна для всякого ума. Однакъ вона стає людямъ яснѣйша и бoльше понятна, коли вони попри науки побачать ще и дѣла. Мы радше вѣримо сему, що бачимо власними очима, якъ сему, що лише чуємо. Найкрасша бесѣда лише переконує, а примѣръ потягає.

Читаемо у св. Письмѣ въ Дѣяніяхъ Апостольськихъ, що коли

сотникъ Корнилій принявъ изъ рукъ св. Петра св. крещеня, тогды за його примѣромъ пôшла и його родина и всѣ дома приняли Христову вѣру.

Такъ само сталося зъ родиною того сторожа надъ вязнями, що мавъ стерегти св. Павла и Силу. В ôнъ замкнувъ ихъ у глубокой вязницѣ, наложивъ на нихъ тяжкѣ кайданы. Але въ пôвночи затряслася земля, дверь одчинилися и кайданы впали. Сторожъ думавъ, що його вязнѣ утѣкли и зъ роспуки хотѣвъ себе убити. Але св. Павло здержавъ його и успокоивъ. Сторожъ одъ того чуда навернувся и принялъ св. крестъ. За його примѣромъ пôшла його родина и челядь и всѣ стали христіянами.

Найкрасший примѣръ намъ давъ Иисусъ Христосъ. В ôнъ перше зачавъ робити свою науку, а опосля голосивъ євъ.

В ôнъ намъ бôльше ничего не приказавъ якъ лише те, що самъ робивъ.

Кôлько то людей пôшло за примѣромъ Христа! Маємо велику силу святихъ зъ кожного стану, зъ кожного вѣку, що засѧли на свѣтѣ своимъ побожнымъ житямъ, якъ звѣзды на небѣ въ ясну нôчъ. Всю свою силу въ побожнôмъ житю черпали, вони зъ примѣру Иисуса Христа.

Ось таку силу має добрый примѣръ. Тому такою важною рѣчею є добрый примѣръ особливо для родичôвъ, бо вôдъ нихъ учиться всего дѣтина. Який примѣръ мы христіяне будемо давати другимъ, такимъ и другъ будуть. Памятаймо на слова св. Петра, що в ôнъ у своїмъ посланію написавъ до христіянъ: Най ваше житя буде се-редъ поганъ безъ доганы, щобы вони, тѣ сами, що теперь називають васъ злодѣями, на видъ вашихъ хорошихъ дѣлъ прославили Бога въ день його нащивленя (I Петр. II. 12)

Мѣсячне намѣреня на мѣсяць Май: Щобы Божа Мати вела насъ до Серця Своего Сына.

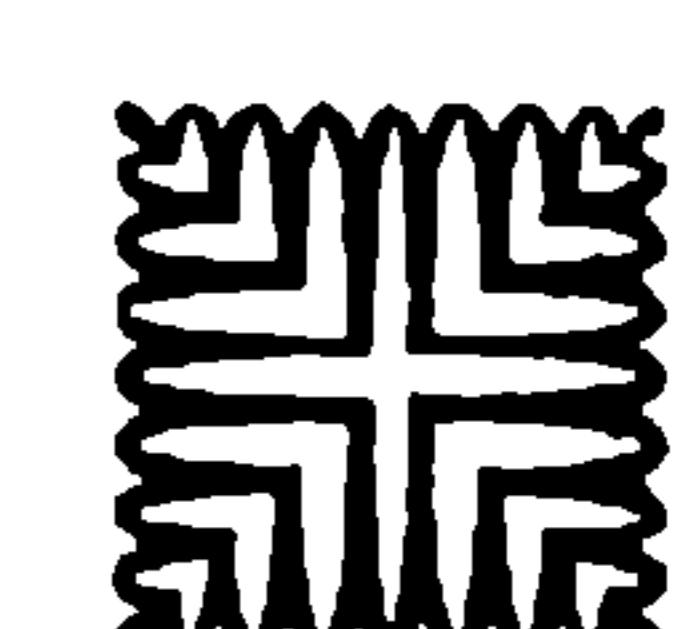
Одинъ священикъ, словѣдаючи въ часъ великоднôмъ, побачивъ діявола, который крутився мѣжъ тими, котрѣ лагодилися до святої сповѣди.

— Що робишъ тутъ — поспытавъ його священикъ. — Вôлдаю людямъ се, що укравъ я имъ, т. є. встыдъ.

Такъ то діяволъ краде намъ встыдъ при способности до грѣха, а вертає его на то, щобы довести до злoї сповѣди. Памятаймо на то!

НОВОСТИ

Пасхальна акція епископа Александра Стойки въ 1933 р. Минуло-рѣчна акція Ихъ Ексц. Александра увѣнчалася великимъ успѣхомъ. Зѣбрано 60.000 кч. грошми а толькижъ въ натураліяхъ. Беручи пôдъ увату катострофальний станъ руського населеня, Епископъ хоче поспѣшити въ имени христіянськоѣ любови зѣ помочію своимъ овечкамъ. Хоче, щобы на столѣ и найбѣднѣйшоѣ руськое хатини въ день Воскресеня Ісуса Христа була пасха. Каждый священикъ кромѣ іншихъ жертвъ обовязався в ôдкончити пять Службъ Божихъ и тымъ чиномъ заразъ на початокъ зѣбрано 12.000 кч. Епископъ започаткувавъ акцію жертвуючи 1000 кч. Кобы милосердный Г. Богъ на се христіянське дѣло збллявъ якнайбльше ласкъ и благодатей.

Перша руська высока школа въ Америцѣ. Въ мѣсцевости Стемфордъ у стейтѣ Конектикатъ, 40 мѣнутъ ъзды потягомъ в ôдь Нью-Йорку, на горбку окруженомъ зѣ 4 сторонъ дорогами, стоить величавый будинокъ зѣ гранїту, збудованый въ норманському стилѣ на взбръ замку въ м. Турейнъ у Франції,

посередъ саду зѣ просторомъ съмохъ акрѣвъ землѣ. Та палата має коло 50 комнатъ. Вона знана въ цѣлыхъ Злученыхъ Державахъ, бо тамъ довшѣ лѣта була школа для дѣвчатъ визначныхъ американськихъ родинъ. Ту палату набувъ нашъ гр. кат. Епископъ Преосв. Константинъ Богачевський пôдъ незвычайно корисными умовинами и призначивъ євъ на першу руську католицьку высоку школу въ Америцѣ. Въ ней м. ин. учити будуть руськоѣ мовы, литературы, исторію та нашого церковного обряду. Школа буде мати право прилюдности.

Папа противъ безбожниковъ. Пій XI. выголосивъ рѣчъ, въ котрой грѣзно осудивъ антирелігіозну кампанію большевиковъ. Папа говоривъ о людяхъ, котрѣ подняли безбожный рухъ въ Москвѣ и хотять пôдорвати христіянство въ Іспаніи, Мексику и пр. Вонъ предложивъ служити въ церквахъ Службы Божї за горожанъ, що терплять муки и страданя въ СССР.

Два хресты въ розрубаномъ деревѣ. У Львовѣ Жидъ Шварцъ має складъ дерева и угля. Тамъ при рубаню дровъ працює одинъ роботникъ. Въ пятницю 3. мар-

та розколовъ вонъ грубе дерево и крикнувъ здивованый, бо побачивъ на двохъ розколеныхъ кимачахъ два хресты однаковъ якъ бы вѣдбітый одинъ вѣдъ другого, тольки рѣжноѣ краски, одинъ темнобрунатный, другой жовтявый. Въ часѣ тоѣ знаходки були присутнѣ численнѣ свѣдки. Вони наперли на Жида, щобы тѣ кимачки зъ хрестами продавъ тому роботникови, койрій ихъ вѣдкрывъ, по цѣнѣ дерева, що Жидъ дѣйсно зробивъ. До того роботника почало сходитися много народу, а коли полиція забрала оба хресты, то товпи народу зачали облягати полицею зъ домаганямъ, щобы показала забранѣ хресты. Тодѣ полицея звернула тѣ хресты гр. катол. администраторови о. Харинѣ, котрому тѣ хресты подававъ згаданый роботникъ. Теперь тѣ хресты находяться въ церкви на Старомъ Знесінѣ, де ихъ масово оглядають вѣрнѣ.

Въ Ужгородськомъ катедральномъ храмѣ кончиться кождоѣ пятницѣ Богослуженя, щобы переблагати Бога, за тѣ зневаги, якѣ дѣзнає черезъ те, що въ Ужгородѣ повставъ клюбъ безбожниковъ. Рѣвножъ що дня рано правиться у Церкви О. Василія Служба Божа зъ выставленнямъ Найсв. Тайнъ у томъ самомъ намѣреню, якъ такожъ

въ Интернатѣ Дѣвочомъ. Можна завважити, що вѣдъ хвилѣ коли рухнулися безбожники, вѣдживъ и духъ религійный. По всѣхъ церквахъ число сповѣдей и св. Причастій зросло вѣдъ 2—5 разовъ.

Недоля дѣтей у Советахъ. У Парижской газетѣ „Ла Круа“ оповѣдає одинъ лѣкарь, що недавно подорожувавъ по Росії жахливѣ події про недолю російськихъ дѣтей. Лѣкарь бачивъ мѣжъ молодыми, що насильно були приведенѣ до одного приюту, двохъ хлопцівъ, одинъ чотиринадцять, другий десятьлѣтній. Оба були професійними розбишаками и имъ повязали руки шнурами. Бачивъ такожъ одну дванацятльтнію дѣвчину зъ своею дѣтиною на рукахъ. Кроваво страшна вже є отся сцена, що оповѣдає про неї лѣкарь. Подія лучилася въ одній мѣсцевости надъ Дономъ. На мостѣ стояла невѣста и замагалася кинути дѣтину въ рѣку. Мале въ розпушѣ кричало: „Не кидай мене, мамо, въ воду, я бѣльше не буду просити юсти“. Коли надбѣгли люде, невѣста зъ дѣтиною кинулася въ рѣку. Не мала що дати юсти. Чисте пекло!

Розширяйте „Благовѣстникъ“!

Выдавництво Чина св. Василія Великого въ Ужгородъ

поручає слѣдуючъ книжки своєго изданія:

„Молитвенник христіянскоѣ родини.“ Составивъ о. П. К. ЧСВВ.
Форматъ 12×17, сторонъ 832, содергитъ:

Молитви повседневнѣ, утреннѣ, вечернѣ, въ часѣ Сл. Божоѣ, до Пр. Серця Іисусового, до Преч. Дѣви Марії, до Святыхъ; молитви супруговъ, на всякъ потребы, передъ и по Сповѣди, передъ и по св. Причастію, однустовѣ, о щасливу смерть, при недужихъ, за душѣ въ чистилищи, (мытарствѣ); науки для супруговъ. Чинъ Вечерни, Утрени, Ирмосы воскреснѣ и праздничнѣ, Божественна Літургія, тропарѣ и кондаки, воскреснѣ, дневнѣ, на всякъ потребы, апостолы о усопшихъ, паастасъ, тропарѣ и кондаки 4-десяtnицѣ, 5-десяtnицѣ и празниковъ цѣлого роу. Акафистъ до Іис. Христа, Преч. Дѣвы, св. Николая, Параклисъ до Пресв. Богородицѣ, молебенъ до Найсв. Серця Іис. и Преч. Дѣви Марії, Пѣснѣ церковнѣ (всѣхъ 68), Супликація, пѣснь благодарственна, Пасхалія и календарь.

Цѣна оправленого примѣрника 20 Кч, зъ почтою 24 Кч.

Молитвеникъ для греко-каѳолицкого руського народа. Составивъ о. Петро Котовичъ ЧСВВ. сторонъ 507. Издание II.

Содержаніе сеѧ книжки: Короткій катехизмъ; Молитви повседневніи; Молитви утренніи, Молитви вечерніи, Молитви подчасъ Службы Божоѣ, Приготовленіе до св. Сповѣди, Молитви предъ и по Сповѣди, Молитви предъ и по св. Причастію, Молитви до пресв. Сердца Іисусового, Молитви до Пречистоѣ Дѣвы Марії, Молитви до святыхъ. Чинъ Утрени, Божественна Літургія, Чинъ Вечерни. Акафистъ до І. Христа, Акафистъ до Преч. Дѣвы Марії, Тропари воскресни и повседневни, Служба на всякое прошеніе, о усопшихъ, Тропари и Кондаки св. Четыредесяtnицы и всѣхъ празниковъ декретальныхъ. Кромѣ сего есть: Пѣснѣ на Рождество Христове, Пѣснѣ въ честь св. Тройцѣ, Пѣснѣ въ честь Преч. Дѣвы и св. Отца Николая, Пѣснѣ благодарственная, Календарь цѣлого року и Пасхалія. Оправленный стоитъ 8 Кч, съ почт. засылкою 9 Кч.

„Skarb duši“ molitvennik dla molodeži sostaviv o. P. K. ČSVV.
formatъ 7×11 storonъ 384 :

Soderžanie: Korotký katechizm; molitvý; povsednevnyja, utrennyja, večernyja, v časi Služby Božoji, pered i po Spovidy, pered i po sv. Pričastiju, do Najs. Serdeca Isusa i Pr. D. Mariji i do Svjatych; Čin Utreni, Večerni, Bož. Liturgija; Tropari i kondaki; voskresni, dnevni, različnych namirenij; tropari i apostoly o usopšich; tropari i kondaki četyredesjatnici i pjatdetjatnici: Tropari i kondaki prazdnikov ciloho roku: pisni, kalendar.

Оправленый стоитъ 6. Кч зъ почтою 7. Кч.

Да святитея Имя Твое. Молитвословъ для молодежи. Стор. 223.

Печатаный окремъшно руськими а окремъшно латин. буквами. Содержаніе; Короткій катехизмъ. Молитви повседневніи, утренніи, вечерніи, подчасъ Службы Божоѣ, передъ и по Сповѣди, предъ и по св. Причастію, до Пресв. Сердца Іисуса, до Преч. Дѣви Маріи и до св. Іосифа; Чинъ Вечерни, Утрени, Божественна Літургія, Тропари и Кондаки воскресни. на всякое прошеніе и о усопшихъ; Пѣснѣ на Рождество Христове въ честь Пресв. Тройцѣ, къ Пресв. Дѣвѣ Марії и въ честь св. Отца Николая,

Оправленый стоитъ 4 Кч, зъ почтовою засылкою 4·80 Кч.

Mennyei Hármat. Сторонъ 256. Эмѣсть сего молитвенника есть слѣдующій: Mindennapi imádságok, katekizmusból, reggeli imádság, esti imádság, különféle imák, Szentségi imádságok: gyónási ájtatosság, áldozási ájtatosság, mise-imák, nyilvános Isteni szolgálatok, énekek a reggeli Istentiszteletból, a szent Liturgiából, a délutáni Istentiszteletból. Kiedészítő részek a nyilvános Isteni szolgálatokhoz: vasárnapokra, a hét napjaira, a nagybőjti időszakban, a husvét-pünkösdí időszakban, az állandó ünnepekre, különféle alkalmakra: a Szentlélek segítségül hivására, minden jókérés szándékára, háalandás szándékára, a halottak lelki nyugalmáért. Panachidán. Engesztelő ének a legméltságosabb Oltáriszentséghez. — Молитвенникъ переплетеный въ повполотно стоитъ 5 Кч. зъ почтовою засылкою 5·80 Кч.

Выдавництво Чина св. Василія Великого в Ужгородѣ

поручає слѣдующѣ книжки своєго изданія:

Мукачевскій Паломник. Стор. 584.

Сей молитвенник содергитъ прекраснѣ молитви и набоженства до Преч. Дѣви Марії до Пресв. Серця Іисусового и святих Угодників Божих. Есть там чин усѣх церковныхъ Богослужень, Пѣсни и мѣсяцословъ з Пасхалию.

Цѣна оправленого примѣрника 16 Кч. з почтовою засылкою 18. Кч.

Молебень къ Святѣйшому Сердцу Іисуса и къ Пр. Дѣвѣ Маріи.

Содергитъ кромѣ двохъ молебновъ, дасколько пѣсней къ Пресв. Сердцу Іисуса и Преч. Дѣвѣ Маріи и Пѣснь благальну (супликацію). Печатана окремо рускими, а окреме латинскими буквами. Сторонъ 44.

Цѣна 80 гел., зъ почтою 1 Кч.

Найсвятѣйшое Сердце Спасителя. Коротка наука для членовъ общество Найсв. Сердца Г. Іисуса Христа. Сторонъ 64.

Содержаніе: Исторія набожности до Пресв. Сердца Іисуса и ласки, которыя Іисусъ пріобѣщає почитателямъ Пресв. Сердца. Повинности для членовъ сего общества. Дасколько молитовъ къ Пресв. Сердцу Іисуса. Молебень къ Н. С. Іисуса. Дасколько пѣсней къ Н. С. Іисуса. Прочто почитаеме Н. Сердце Іисуса? Печатана окремо рус. а окремо лат. азбукою.

Оправл. 3 Кч., брошурою. 1·50 Кч, почт. засыл. 60 гел.

Девять-дневне набоженство до Найсв. Серця Іисуса Христа.

Цѣна 80 гел. зъ почтою 1 Кч.

Рожанецъ до св. Рань або до милосердія Іисуса Христа.

Цѣна 14 Кч. зъ почтою засылкою 60 гел.

Крестъ на Рождань Окреме печатана рус. азб. и окреме лат.

14 к. зъ почт. засылкою 5 Кч. Рождань о страстяхъ Христовыхъ. Цѣна 1 Кч. зъ почт. засылкою 1·40 Кч.

Отпустовѣ молитвы. Сеся книжочка содергитъ: Короткое поученіе о отпустахъ и дасколько молитовъ надѣлено отпустами. Сторонъ 16. Цѣна 50 гел., а зъ почтовою засылкою 70 гел.

Засылається лемъ за готовъ грошъ або за послѣплатою (dobirka)

Листы и грошъ треба засылати на адресу:

Выдавництво Чина св. Василія Великого, Ужгородъ,
Раковція улица число 54.

Листы изъ заграницы треба адресовать такъ:

Vydavničtvo Čyna sv. Vasilija Velikoho, Užhorod.
Rakovci ulica č. 54. Podkarp. Rus. ČSR. — Evropa.